

[KIELEK *sb m*

N pl ki(e)łki.

Sł stp brak, Cn: kielki, Linde także XVII w. (z Cn): kielki.

zool. Dentalium sp.; mięczak z gromady walconogich (Scaphopoda); żyje zagrzebany w dennym piasku lub mule; blatta Byzantia, blattium Byzantinum, conchula Indica, onyx, ostracium, unguis aromaticus a. odoratus Cn [w pl]:

Zestawienia: »kielki morskie«: Kielki morfkie. SienHerb D3#v (Linde), K#v (Linde).

»kielki wonne«: Kielki morfkie/ Kielki wonne. Vngues odorati. Richendtschnecklen. SienHerb K#v (Linde).

MK